

Guta-*ütés*

-albertiván- írása

Történetem gutaütése sajnos igen-csak ütösre, akarom mondani ütös-re-KO-ra sikeredett. El is mesélem egy kirúgás kálváriáját.

Xishazánkban pizsokul tűzött a nap, lehetett vagy 35-40 fokos meleg.

Szegény delikvens álmában sem gondolt arra, hogy ez lesz az utolsó munkanapja.

Átkozott forróság-gondolta a fiatalember. Bizony én nem húzok ily tikasztó hőségben hosszú ujjú inget, megteszi egy rövid ujjú is-morfondírozott magában.

Megérkezett a munkahelyére, ahol is szokásos módon zárt ablakra lelt. Szenvedett is hősiünk, a zárthelység minden poklát végigélve szenvedett a jó kis irodai szaunában. Verejtékezett, homlokát sűrűn törölgette meg zsebkendőjével, amelyből fél óra elteltével már szinte a vizet lehetett facsarni. A modern légkondi hiányában csupán a manuális

légkondihoz fordulhatott segítségért, egy újságpapírral legyezve magát próbálta átvészelni a napot. A legyezés és a kigombolt rövid ujjú ing egy kis enyhülést hozott. Végre.

És ekkor betoppant a főnök. Meglátott. Micsoda szörnyűség! – rikkantotta el magát. Hol a hosszú ing?-kérdetzte. Itt nem lehet ám lezserkedni, linkeskedni! Fiacskám! Jöjjön csak az irodámba!

Szegény ifjonc nem tehetett egyebet, elindult az irodába. Lábai valósággal remegtek. Úgy érezte magát mint a halálra ítélt a halálsoron, amint éppen a vesztőhelyre tart. A tenyere izzadni kezdett, a hátán izzadság folyt végig.

Odaért. Egy átlagos irodai ajtó, egy átlagos semmitmondó épület, jellegtelen folyosóján. Kopogott az ajtón. Belépett. A főnök az íróasztalánál ült hányaveti módon elterpeszkedve öblös foteljében. Rövid ujjú gyűrött inge kigombolva. Hús légkondicionált irodájában papírok között matatott. Úgy tett, mint aki nem vette észre a belépő fiatalembert. Nicsak!-csattant fel érces hangja. Máris itt? De gyors volt fiacskám!- vetette oda a fiatalembernek foghegyről.

Kissé még matatott a papírok között. Ah. Fiacskám meg is van-mondta a fő-

nök, miközben arcizma sem rándult. De főnök úr! Mi van meg?-kérdetzte a fiatalember reszkető, elhaló hangon. Mi lenne-mi lenne- jött a válasz. A felmondása ficskám!-mondta mindenféle érzelem nélkül. Na gyorsan írja alá! Nincs időm az ilyen slendrián alakokra. Ne rabolja a drága időmet!-csattant fel erőyesen.

A fiatalember csak áll, csak állt. Szóhoz sem jutott a megalázó helyzetben. A kínos pillanatokban megállt a csend a levegőben. A főnök törte meg: Na írja már alá jóember! Mire vár! Örüljön, hogy nem fegyelmeivel rúgom ki.

És a fiatalember örült. Lehetne rosszabb is, egy fegyelmi után milyen állást kaphatna. Jó lesz ez így. Legközelebb figyelek majd jobban az öltözkömre, talán egy nyakkendőt is felveszek. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáztat át agyán. A fiatalember aláírta a papírt. Megköszönte, hogy a cégnél dolgozhatott. Majd megszegyenülten, a munkatársai tekintetének keresztüzében lassan kisomfordált az épületből.

A főnök kiszólt a titkárnőnek. Matild! Csukja már be az ajtót!-üvöltött ki az irodából. Ez a marha nyitva hagyta. Utána kortyolt egyet italából.

Majd az ingjén még egy gombot kigombolt.